

Lelkeszi jelentés - 2013

KISPEST - RÓZSATÉRI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG

Elhangzott 2014 január 5-én,
az újesztendő első vasárnapján

Igeszakasz : Lk 15,11-32

OTTHONUNK, RÓZSATÉR

Két héttel ezelőtt már kézbe adhattuk a 70. esztendejét élni-ünnepelni kívánó gyülekezet 2014-es speciális naptárát, amely a jubileumi eseményeket sorakoztatja, hónapról-hónapra. Ember tervez, Isten végez, mondhatjuk, de az a reményünk, hogy a programlapon szereplő találkozások valóban végbemennek. Imádkozzunk azért, hogy áldás legyen rajtuk.

Jubileumi évünknek címet adtunk, egy kis előkészítő közösségekben: „Otthonunk, Rózsatér”, s igei mottót is választottunk a 78. zsoltárból: „Tudja meg ezt a jövő nemzedék...”. Miközben elindulunk egy új, ünnepi esztendőben, legyen szemlélődésünk tárgya most, s majd az egész esztendőn átfutóan egy olyan Otthon, amely a maga történéseivel, lüktetésével, kétségbeeséseivel, drámáival, feszültségeivel, kellő tükörré válhat az önvizsgálat számára. Ha igaz és Lélektől megsegített az önvizsgálat, akkor e szemlélődés elsegítheti közösségünk frissülését.

A hagyományosan „Tékozló fiú” címet viselő történet Otthona kerüljön előtérbe, három főszereplőjével, a nagyobbik és kisebbik fiúval, s a mindkettőt mélységesen szerető atyával. Ebben az Otthonban, onnantól kezdve, ahol Jézus belefog a történetbe, percnyi nyugalom sincs, feszültség-feszültséget követ, drámai helyzetek váltják egymást, a látszólagos nyugvópontok mélyén is hatalmas

erők feszülnek, bármi, bármikor robbanhat, s robban is, az elbeszélés sok pontján érezzük, hogy minden, mindenestül szét fog hullani, egy fabatkát sem adnánk a megmaradásért. Jézus az elbeszélés végén egészen nyitva hagyja a „sztorit”, mondhatjuk, ránk terheli a felelősséget: minden nemzedék a maga tapasztalataival egy átmeneti, olyan-amilyen változatot írhat meg.

Írtuk mi is az elmúlt 69 évben, s ennek egy töredékében 2013-ban, a 69. évben. Hogyan néz ki a mi Otthonunk? Milyen volt, mi-vé lett? Kik mentek el, kik jöttek vissza, kik maradtak, kik között támadt feszültség? Mekkora volt a tékozlás? Volt-e már igazi – a történet szavaival élve – „hízott borjú” vágás, „zene és tánc” a gyülekezetünkben? Mennyi „szaladgálós útja” volt az atyának? Most éppen kihez igyekszik, megtérő, vagy duzzogó fiai elé? Tudta-e már ölelni, gyülekezetünkben, a két fiú tiszta szívvel egymást?

Írt, és ír-e egészen új, negatív alfejezeteket ebben a történetben a gyülekezetünk? A megtért fiú netán újra elment? Az otthon maradt nagyobbik, ezt látva maga is nekiindult a világnak? Tán együtt voltak tékozlásban is? Rongyos lett mindkettő? Kellott az atyának mindkettő elé futnia, ujjukra gyűrűt húzni? Megtette másodszor, sokadszor is? S voltak-e, vannak-e pozitív újraírások? Netán megállt volna elbizonytalanodva hazatérésében, kétkedései okán a kisebbik, s rátalált a nagyobbik, talpra állította, biztatta, hogy az atya már nagyon várja őt, s megvallotta, hogy neki személyesen is annyira hiányzott? A levágott hízott borjú mellett, zene és tánc közben egymás mellett ülve, végre a nagyobbik is kinyílt, és elmondta a kisebbiknek a maga tékozlását, hogy bizony neki is voltak útjai, tökéletesen reménytelen sorsállapotai, borzalmas tékozlásai?

Emlegetem, hogy sokan, sokféleképpen írták, újraírták ezt a történetet. Ezek engem sosem hagynak érintetlenül. Pilinszki János írja a „*Tékozló fiú keresése*” c. versében:

„Itt lakott kétségtelenül.
Látod? Látom. A mi fiunk.
Ülj az ablakba, nézd a házakat,

aztán a szobát, falakat,
 a jégveremnél hidegebb
 éléskamrát, mosdóhelyet.
 Most pedig induljunk haza.”

Emlegetek két bibliai szereplőt. Két tanítványt, akiket a híres, olasz rendező, Zeffirelli, a nagyobbik és a kisebbik fiú szerepébe öltöztetett. A „Názáreti Jézus” c. monumentális alkotás tele van megdöbbenő, feszültséget és feloldást hordozó jelenettel. Ezek egyike, amikor a vámszedő, gazdag Lévi meghívását elfogadva, Jézus a mulató vendégsereg felé elmondja a történetet. A rendező mélyen értette a lelkek titkát. Azt látjuk a filmben, hogy a vendégseregtől körbevéve észreveszi a Mester, hogy a vámszedőket, hazaárulókat, pénzéheseket szívből utáló és lenéző Péter odaérkezett a lakomás házhoz, de megállt az ajtóban. Ekkor Jézus, Lévi felé fordulva, de tekintetét Péteren is tartva, végig mondja a különös elbeszélést. A maga módján Zeffirelli filmje is átírta a történetet. A fizikai távolsággal együtt, a lelki-szellemi távolság sem maradhatott fent Péter és Lévi között, egyre közelebb és közelebb léptek egymáshoz, végül megrendülten ölelte egyik a másikat.

Az evangéliumi történetek között a „Tékozló fiú” története az, amelyiknek a tüze bennem soha ki nem alszik, legfeljebb parázsló állapotba kerül, könnyű volt újra lángra kapnia. Sokfordulós története van életemben ennek a bibliai szakasznak. 1981-ig visszamenően, amikor még beosztott lelkészként, principálisaimtól szabadabbá téve, egy budapesti nagy gyülekezetben, vasárnap estéken, az igehirdetéseket megbecsülő hallgatókkal együtt, újra és újra, több hónapon keresztül erről szolgáltam.

A közelmúltban, 2011-ben ismét fellobbant a láng a parázson, amikor H. Nouwen könyve került a kezembe, aki egy különleges festménnyel való találkozása lelki élményeit jegyezte le. A festmény Rembrandt alkotás: „A tékozló fiú hazatérése”. A kép, s könyv olyan nagy hatással volt rám is, hogy ebből kellett

születnie a 2011-es szabadságforrási ifi hét programjának. Karácsonykor legkisebb fiam könyvajándékkal lepett meg. Ajánlást is írt hozzá: „Kedvenc lelkészemtől, a te kedvenc bibliai történeted”. Timothy Keller egy újprotestáns NY-i gyülekezet lelkésze az író, „A tékozló Isten és két elveszett fia” a könyv címe. Egyértelműen a templomosoknak, a nagyobbik fiú közösségének írta. Belátásul és ébresztőül.

Amikor tehát leültem, hogy lelkészi jelentés formájában a 2013-as évről írjak, s jubileumi évünk cím és mottóválasztásával együtt forgattam a fejemben az eseményeket, természetes indíttatás volt, hogy a példázatban szereplő otthon legyen a tükrünk, emlékezésünk és összefoglalónk segítése.

Kérdések fogalmazódtak meg bennem. „Otthonunk, Rózsa-tér” Milyen Otthon a mi gyülekezetünk? Pontokba szedtem, ami élém került, s átfutott rajtam.

1. A nagyobbik, tékozlás nélküli fiúk gyülekezete a mi közösségünk?
2. Találtak benne helyet, elfogadást tékozló fiak is?
3. Lettek közöttünk, valamiféle észrevétlen folyamat okán, valamikori tékozlókból nagyobbik fiú lelkiségét megtestesítő emberek?
4. Együtt van-e jelen Otthonunkban az elveszett fiak fájó hiánya, s az elhidegült, szívtelen, válogatós nagyfiús lelkület? Nem volna ellentmondás-e kettő?
5. Érzékeljük-e, hogy nem csak a „mélységekben” van elveszettség, hanem a „magasságokban” is?
6. Vannak-e út menti, véltlen találkozások, kint a „mezőn”, ahova van útja a nagyobbik, kötelességtudó fiúnak, s van csámborgása a kismizmizettnek, a nincstelennek? S ha igen, mit gondol egyik a másikról? Csak gondolnak, vagy szólnak is? Akarnak, mernek szóba elegyedni?
7. Elvesznek-e egészen az elveszettek, és keménylelkűek-e egészen a szenteskedők?
8. Milyen ereje és hatása van annak, hogy bent és kint, itt is és ott is az Atya szeretete tiszta, igaz, és rendíthetetlen?

9. Mit gondolnak az elveszettek az igazak Atyjáról, és mit gondolnak az igazak az elveszettek Atyjáról?
10. Tudják bent is, kint is - s ha nem, miért nem - hogy az Atya szíve mindig, mindenütt, és mindennek ellenére tág terű, és onnan soha ki nem kerül sem egyik, sem másik fiú? Hogy az Atya szívében szövetség van a kisebbik és a nagyobbik fiú között?
11. Tud-e arról a nagyobbik fiú, mit mondott az Atya a kisebbiknek: „Ez az én fiam, meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltott.”? S tud-e arról a megtért kisebbik, amit a nagyobbik mondott az Atya: „Fiam, te mindig velem vagy, és mindenem a tiéd. Vigadnod és örülnöd kellene...”?

Otthonunk, Rózsatér. 2013-ban megélt életünk tehát mire figyelmeztet?

Miközben ehhez igazítottan szeretném áttekinteni a velünk történeteket, az a tervem, s szeretném ha megáldaná Isten, hogy a jubileumi év sok olyan vasárnapján, amikor igehirdetőként szolgálhatok, e példázat otthonáról, otthoni környezetéről, a benne élők-ről, feszültségeiről, a nagyobbik és a kisebbik fiú jelleméről, lelkiségéről, szembenállásokról, elviselhetetlenségekről, a megbékélés és megbocsátás roppant nehéz útjairól, a mélység és a magasság elvesztéseiről, a szétesettségről és a köteles összetartozásról, az Atya rendkívüliségéről, magatartása titkairól: futásairól, otthonából való kilépéseiről, öleléséről, csókjairól, legszebb ruháiról, gyűrűjéről, szavairól, s különösen is tág terű szívéről szólhassak.

Hogy - ha kedves Istennek - valóban otthonunk, megújult, örömmel teli, felszabadító, derűs közösséget megélt legyen Rózsatér. Bár lenne lehetséges.

LELKI LÁTLELET

Az éves események beszámolóját a végéről kezdem. Gyülekezeti szilveszterezésünk is volt. Ének, emlékezés, játék, étel-ital mellett Wass Albert egy elbeszélése (Sodoma népe csodálko-

zik) zárta az együttlétet az éjféli áhítat előtt. Idézek belőle:
„Egyszerre csak egy gyerek jött valahonnan. Kezében egy fácskát hozott, s egy repedezett ásót. Megállt, nézelődött keveset, aztán ásni kezdett.

-Mit csinálsz? - kérdezte meg egy idő múlva az, amelyik valamikor úr volt.

-Fát ültetek - felelte a gyerek egyszerűen.

- Minek?-

- Hát, hogy virágozzék, s gyümölcsöt teremjen!

Egyszerre szóltak rá mind a hatan.

- Megállj! Előbb tudni kellene, hogy mi volt a hiba... hogy érdemes-e vagy sem... hogy mik az igazi törvények... hogy van-e termőföld a kövek alatt? - mondták.

- Megállj - tiltakozott a pap - Isten nem tűri a gyümölcsfákat. A gyermek rájuk nézett és nevetett.

- Furcsák maguk - mondta.

Azzal elültette a fácskát a kötörmelék közé, majd felnézett az égre és így szólt, egészen egyszerűen.

- Édes Jóistenem, most adhatnál egy kis esőt, hogy gyökeret verhessen a fám!

És abban a percben elkezdett esni csendesen az eső.”

A szilveszteri estében hosszabban olvastam, most ennyi is elég. Akkor azt tettem hozzá keresetlen szavakkal, s ezt most is megismétlem: nem az a hiányunk, hogy nincs gyermek a gyülekezetünkben. Sok-sok gyermek van. Óvodában és iskolában, családi otthonokban. Hanem, a felnőttekből hiányzik, belőlük veszett ki a gyermek hangja, lelke, tisztasága, bátorsága, hite. A felnőttben élő gyermeki hiányzik.

Othonunkban, Rózsátéren, sok-sok felnőttet látok. Ezernyi tapasztalatot hordozókat. Sebzett szívűeket, betegséget átélőket, árvákat és gyászban lévőket, küzdőket és fáradtakat. Egészen kimerülteket és egészen elszürkülteket. Az öröm és derű nélkülieket. Akik akarják, hogy sírjanak mások is a sírókkal, de nem akarnak örülni az örülőkkal. Akik éheznek és szomjaznak az igazság ígéit, de sosem elégtétetnek meg. Akik sírnak, akik szenvednek, de nem ta-

lálnak vigaszt, és nem hordoznak élő reménységet.

Látok Dávidokat, akik otthon maradnak, amikor a királyok háborúba szoktak menni, és akaratlanul is „Betsabénál” kötnék ki. Látok Illéseket, akiket annyira kimerít és megijeszt Isten ítélete, hogy menekülnek minden felelősség és feladat elől. Látok Jónásokat, akiknek elégük van abból, hogy Isten irgalmas és nagy kegyelmű, és nem járják a küldetés útját. Látok olyanokat, akik mindig odacipelik az oltár elé a tetten ért bűnösöket, de nem képesek azt mondani: „Én nem kárhoztalak téged, eredj el, és többé ne vétkezz!” Látok szorgalmasokat, fáradozókat, olyanokat, akik szinte hátukra veszik a közösséget, elől járnak a feladatokban, de mégsem sugárzik belőlük a szolgálat öröme. Látok hitet és reménységet hordozókat, akik már annyira várják-várják az eljövendőt, hogy amit még éppen tenni kellene, nem tartják fontosnak.... Láttam olyanokat, akik semmit sem akarnak már ültetni Isten kertjében, mert nem hiszik azok jövőjét, sőt ami szárba szökne, azt is gyomnak ítélik, s ki akarják szagatni.

Magamat is... holt itt, hol ott látom, hol ilyenek, hol olyannak.

Othonunk, Rózsatér.

És látok gyermekeket, és olyan gyermeki lelkeséggel megáldott vonzó ifjakat, felnőtteket és idős testvéreket, akik egész egyszerűen csak itt vannak, élnek, derűsek, kedvesek, hisznek, bátrak, és nem raknak sem a maguk sem pedig mások vállára hordozhatatlan terheket az ítélkezésből, a pletykákból, a rosszindulatból, a sértődésből, a megbocsáthatatlanságból. Látok gyermekeket, akik ki merik mondani, „szeretlek”, láttam, hallgattam és érintettem fiatalokat, akik megfogták az ember kezét és vállát tiszta szívvel, s bár csak néhány lépésnyit, de segítettek a továbbhaladásban. Láttam idősotthoni felnőttet, aki egy egyszerű áhítatot követően, hangosan és tiszta szívből belekiáltotta a térbe: „Isten fizesse meg!” Láttam idős asszonyt, aki 11 évvel ezelőtt elveszítette lábai épségét, pedig mást sem tett addig, mint látogatott, jött, ment, ápolt, gondozott, s amikor e balesetet átélte, s később is, szüntelenül csak ezt mondta, lábam már nincs, de vannak szárnyaim, s telefo-

non alakította ki lelkigondozottjainak körét. Láttam sok-sok évvel ezelőtt olyanokat, akik hozták magukkal a kis álomfácskáikat, egyik is, másik is, és mit sem törődtek azokkal, akik azt mondták, nem szakszerű, nem ez a profilunk, nem ez a küldetésünk, nem ettől olyan Rózsatér, amilyennek lennie kell, és csillogó szemmel elültették álomfácskáikat és még imádkozni is mertek. Ma már nem láthatom, mert Nagyszékelyre került, s mert Isten már magához emelte, de valamikor az álmok álmodója volt, s nem volt nála gyermekibb ifjú. És látok még olykor-olykor ma is ilyeneket, valahonnan, ki tudja, honnan, a lélek milyen áldott mélységeiből, különös virágoskertjeiből egyszer csak magokkal teli kis kosárákkal érkeznek és derűvel ültetnek. Láttam olyanokat, akik nem fontoskodtak, de hittek Isten mindennél fontosabb áldásában....

Ha megkönyörült rajtam az Isten, olykor - csodálkozva - közöttük tudtam és láttam magamat is.

Otthonunk Rózsatér.

Némelyek elveszik a levegőt, mások felfrissítik. Némelyek válogatnak abban, kik is szeressenek kevés választottjuk közül, mások itt is, ott is tündérekre, s angyalokra találhatnak. Némelyek már csak küszködve mutatják, hogy hisznek, de rögzült látásuk a márványnál is keményebb, némelyek pedig törekenyek, mint a nádszál, és mégis mondják, hiszek Uram, de légy segítségül hitetlenségemen. Némelyek akarva-akaratlan gáncsolnak, rosszakarók, ellendrukkerek, sokszor könnyen a földre rogyva gyorsan jajt kiáltanak, mások pedig próbálkoznak a „lelki matrózjárással”, jót kívánnak, és ha elesnek, nagyon igyekeznek, hogy úgy álljanak talpra, hogy ne okozzanak vele másoknak gondot. Némelyek nagyon észre akarják magukat vétetni, és sok kedves arcot eltakarnak, mások észrevétlenek, és mennyi mindent láttatnak mások jóságából, tisztaságából.

Otthonunk, Rózsatér.

Mondhatjuk: az elmúlt évben nem a gyermek, hanem a gyermeki lélek jobban hiányzott, mint a korábbi években. Volt, hogy ajándékozta kegyelemből Isten, de tán, mert nem kértük, megengedte azt is átélni, ha így akarjátok, ám legyen kevesebb. Voltak, akik kikérték vagyontukat. Mint korábbi évek-

ben is történt. Elmentek. És a mi szemeink elől elvesztek. Lehet, hogy más igaz otthonra leltek, lehet, hogy valahol éheznek, nyomorultak és fázik a szívük.

Voltak, akik visszatértek. Megtértek. Mit sem törődtek a korábbi ismert itteni nagyfiús önteltséggel, annál inkább átmelegedtek az Atya szeretetében. Voltak, akik dohogtak, ez sem jó, az sem jó. Semmi sem jó. Ügyesebbnek, engedelmesebbnek, megtértebbnek, hívőbbnek, áldozatkészebbnek, kevésbé tékozlónak kellene itt lenni – mondták. És voltak, akik kisebb tehetséggel, kevesebb ügyességgel, de odaadó magatartásukra áldást nyertek.

Otthonunk, Rózsatér.

Amit vegyünk észre a példázatbeli otthonról, s Rózsatéri otthonunkról, a mindennél fontosabb: az atya szíve és szeretete. Lehet, most kevesebb volt az örömünk, de nem fogja hagyni az Atya szíve és szeretete. Lehet, hogy most felnőttebbek voltunk a felnőttéknél, és jobban elfojtódott a drága gyermeki, de nem fogja hagyni az Atya szíve és szeretete. Talán jobban elfáradtunk, mert nem kértük és fogadtuk el a megújító kegyelmi erőket, de nem fogja hagyni az Atya szíve és szeretete, hogy így maradjon. Talán ítélkezőbb lett a lelkünk, szent igazságok őrlő erejében élünk, és nem volt szívbe engedett ereje Isten megbocsátó hatalmának, de az Atya szíve és szeretete nem fogja hagyni.

Otthonunk, Rózsatér nem a mi kezünkben van. Csak néha hagyja Isten, hogy bűneink büntetései utolérjenek, még a szívünk is elhagyjon, de nem fogja hagyni, hogy mindez így is maradjon. Nem a mi kezünkben van a megújulás, de nem akarja azt éreztetni Isten, hogy nem vagyunk érte felelősek. Nem különféle gerjedelmeink alapján fogadja el kitartó imádságainkat Isten, de megkönyörül rajtunk, beszél velünk, és megadja azt, amire valóban szükségünk van.

Otthonunk, Rózsatér.

Ha „kint lévőnek” érzed magad, lépj beljebb, mert nagyon odaadóan dolgozik azon az Atya szeretete, hogy aki bent van, az elfogadjon téged testvérül, ha „bent lévőnek” érzed magad, de lelketlen és kedvetlen vagy, és nem nagyon akarsz látni csak hozzád ha-

sonló „nagyon szenteket”, légy alázatosabb, mert valódi és igazi változásokat hív létre az Atya munkálkodása azokban, akik betérnek a te otthonodba. Ne félj tőlük, még ha „kezdők” is.

MUNKATÁRSÁK, EGYÜTTLÉTEK, TALÁLKOZÁSOK

Kicsit másképpen folytatom. A lényegeset már elmondtam az elmúlt évről, a fontosakkal folytatom. Az előbbiért imádkozunk, az utóbbit próbáljuk megbecsülni.

Sokan vannak munkatársak. Megpróbálom sorra venni őket, s közben a területeket is érintem, amiben fáradoztak, s élt maga a gyülekezet. Lelkészeink, gondnokaink, presbitereink, intézményvezetők, felelős állásban lévők, ápolók, pedagógusok, kedves technikai munkatársak, s csak az Isten szeretete filléreivel fizetett, ám annál szorgosabb lélekmunkásaink. Rózsatér mindig is gazdag és színes volt segítő személyekben, az egyetemes papság felmutatásában.

Köszönjük az igehirdetéseket. Isten Lelke megnyitotta az ige titkának ajtaját, istentiszteleteken, evangélizációban, táborozásokban, áhítatokban, templomban, idősotthonunkban, iskolában, óvodában. Emlékezem vendégeinkre, előadóinkra, tudós, alkotó kedvű emberekre, művészekre, teológusainkra.

Tímár Ulla, Skultétné Fekete Katalin, Király Levente lelkészeink szolgálatait köszönjük. Valamikori anyaggyülekezetében az elmúlt évben, nyugdíjasként helyét keresve és találva szolgált közöttünk Ablonczy Zsolt lelkipásztor, evangélizációs estéit a hit nemes harcairól nem felejtjük, külön is köszönjük. Bár két volt teológusunktól, Vass Rékától (doktori iskolát kezdett) és Dobó Ágotától (Alnémedibe került), befejezett tanulmányaik miatt részben el kellett köszönnünk, maradtak még közöttünk lelkipásztori pályára készülők, s nem keveset vállaltak szervezésben, áhítatban, igeszolgálatban. Köszönjük Ablonczy Áron és Tihanyi Kristóf hűségét a megszeretett Zenit alkalmak folytatásában.

Örömünk, hogy befejezte levelező teológiai tanulmányait Komáromban Barcsa András, s itt Budapesten, a Sola Scriptura

Teológiai főiskolán Horváth Ildikó. Utóbbi igehirdetéssel is megajándékozott bennünket, s Barcsa András is igent mondott - már előre- egy tavaszi szolgálat elvégzésére.

Gondnokaink, presbitereink magukkal, feladataikkal, ott-honi és hivatásbeli tennivalóikkal együtt is - legtöbbször végigküzdötték magukat a felelősség-hordozásban. A rózsatéri lel-késznek valóban jól van dolga, mert a gondnokok dr. Kovács Attila és Pásztor Lajos terhelhetők, maguk is pásztorolnak, szá-mon tartanak, bölcsek és segítőkészek. Külön áldás, hogy mindez példaadó békességnek légkörében megy végbe. Kovács Attila 2000-ben, László Gábortól átvett stafétabot alapján már 15. gondnoki évét éli. Presbitereinkre sok hárult. Kisközönségi alkalmakon való részvételben, közösségépítésben, szervezési feladatokban, istentiszteleti ügyeletekben, igazgatótanácsban, munkacsoportokban, Lévíta körben, Filippi körben, pénzügyi, műszaki, kommunikációs területeken, hangfelvételekben, fo-tózáásokban, templomtakarításban, vidám kolbázkészítő nap-ban, telefonos szerződések szervezésében, honlapkészítésben, nyomdai anyagok létrehívásában, táborhelyek gondozásában, épületfelújításokban, kerékpártároló kiépítésében, megújult adatszolgáltatás kidolgozásában és lebonyolításában...

Gyermekeink és ifjaink sem maradtak bizonyágtételek és taní-tások nélkül. Megpróbálom számba venni a munkatársakat, re-mélem nem marad ki senki: Nagy Béláné Eszter, Dobóné Márta, Dobó Márta, Dobó Ágota, Ablonczyné Éva, Bíró Éva, Péntes László, Bartha Anikó, Haraszi Zoltán és felesége Viktória, Uttry Orso-lya, Soós Katalin, dr. Osán János, Orián Julianna, Kiss Dóri, Dodity Noémi, Király Levente és felesége, Csehi Gábor és felesége. Hála értük. Köszönjük hűségüket hétről-hétre, és azt a sok-sok le-mondást, ami a helytálláshoz kellett. Gyermekestentiszteleti kis és nagycsoportban, kézművességben, kisebb gyermekek születésna-pi számontartásában, kismama körben, tavaszi gyermekevangél-izációban, gyermekkarácsonyi - ifjak szolgálatával dúsított - ünne-pben, családi istentiszteleteken, iskolai csoportok felkészítésében, hitoktatásban, hétkezdő áhítatokban az óvodások-iskolások kö-zött, továbbá pénteki ifi estékben, ifjúsági hétvégékben, az otthon

Életképek

épek 2013

ajtáját számtalanszor megnyitó ifimunkatársi megbeszélésekben, ifi fél hét szervezésében, az elmúlt évben is kialakított, „Halássz!” címet hordozó imaszobában, s különös fordulatokkal telt Férfi-nap újbóli létrehívásában. Legfőbb ifi segítők: Schliszka Csaba és felesége Eszter, gyermekeik legtöbbször, közülük Sári különösen sokat segített, Huszár Márta, Lajos Ágnes, Rácz Gábor, Dobráter Janka, Abrók István, Ablonczy Judit és Áron, Tihanyi Kristóf, Bense Dániel, Péntes László és még sokan mások... Emlegetem táborozásainkat, Szabadságforráson és Tahiban. 3 gyermekket, ifjúsági és gyülekezeti hetet hívhattunk létre, összesen közel 200 résztvevővel, örömmel voltunk presbiteri és konfirmandus hétvégén Piliscsabán, és az egész gyülekezettel, zsúfolásig töltve, a Mátaraházi üdülőben.

Közbeiktatva jegyzem meg, hogy nagyon megbecsülve eddigi táborozásaink módját, s remélve, hogy ugyanezt folytathatjuk a következő években, idén, a jubileum okán, hogy minél többen egyszerre, együtt lehessünk, többgenerációs táborozásra készülünk Berekfürdőn. Hiszem, hogy áldást készít Isten, ugyanakkor nagyon sok segítségre lesz szükség, előre kérem, vállaltok részt ezekben minél többen, s minél önzetlenebbül.

Énekkarunkat, hűséges tagjait, karvezetőnket (Bartháné Ábrahám Katalin), kántorainkat (Csernus Szilvia, Kovács Attila, Kun Elemér, Scheuringné Verényi Erika, Oláh István), zenés-énekes ünnepi szolgálatainkat emlegetem, a várva várt, s végre megvásárolt, 1 éves Roland FP4F típusú digitális zongorát, s a szép adventi alkalmat, amikor az egyházmegyei kórustalálkozóhoz házigazdái lehettünk.

Felnőttjeink is találhattak évközbéli közösségi alkalmakat. Házasköreink (Nagy Béla és felesége, Pásztor Lajos és felesége, Kóra Károly és felesége, Király Levente és felesége, Csehi Gábor és felesége) Nikodémus körünk, Simeon Otthonunk bibliaórái (Tímár Ulla), keddi gyülekezeti bibliaórák (HK sorozat) és imaórák (Pásztor Lajos), Gájusz körünk, iskolai pedagógus bibliaórák (Skultétyné Fekete Katalin), az ifi házi csoportja (Ti-

hanyi Kristóf), s az elmúlt évben is kétszer, Pünkösdkor és Adventben létrehívott Fehér asztalos közösségi együttlétek (Dobóné Márta és segítőtársai) tették lehetővé, hogy egymás hite által épülhessünk. Miklósy Zsolt és felesége Judit „Bi-Fi” néven egyesületet létrehívva a házasságra felkészítés tanulmányi anyagait készítették el, s ahova hívták őket, szeretettel mentek.

Külön felemlégetem buszos gyülekezeti kirándulásunkat Délvidéken, amely szépen illeszkedett kárpát-medencei sok éves utazási programunkhoz. Illesse köszönet az idegenvezetésért, dr. Egerházy Gizella testvérünket. Megrendítő és felemelő élményekben gazdag utazás volt az alig néhány évvel ezelőtt még rettentő háború sújtotta területeken.

INTÉZMÉNYEINK

SIMEON RÓZSATÉRI ÖREGOTTHON

Nagyon nehéz év után van Simeon Otthonunk. Az állami támogatás igen szűkös, s minden dicséretet megérdemelnek azok a munkatársak, akik, bár nem emelkedhettek a juttatások, ugyanolyan odaadással dolgoztak. Huszár Márta időotthon vezetőnk, mint minden más területen csak teljes odaadással tud és akar fáradozni. Nehézkes, hosszú folyamat volt, de esztendő végére egy jelentősebb állomásához jutott a tervezett egyháziasítás, reméljük, hogy a finanszírozottság kedvezőbb lesz, a normatív források mellett az egyházi kiegészítő támogatás is hamarosan megjelenhet. Időotthonunkban magas életkort megérő, az otthon falai között sok-sok éve jelen lévő ellátottak is azt jelzik, gondos, szerető figyelem alatt élnek, az ápolók közöttük is az ápolóvezető (Kapin Ágnes) dicséretesen helytállnak. Örömmünk dr. Vass Béla és felesége Zsuzsa hűségese háziorvosi jelenléte, segítségnyújtása. A lelki források is felfakadtak miközben Tímár Ulla hétről-hétre hűséggel ellátta az igazságszolgálatokat, s jól esett minden testvérnek Ablonczy Judit rendszeres gyógytornás kezdeményezése. Az épület folyama-

tos karbantartásra szorul. Sok százezer Ft kiadásból felújításra került a tetőszerkezet egy része, ill. a fűtéskorszerűsítés is jelentős mértékben megvalósult. Ablonczy Pál és munkatársai kivitelezési munkálatait is köszönjük, s az ezermester-minde-nes Mátrai Gyuri is nélkülözhetetlennek bizonyult.

KARÁCSONY SÁNDOR RÓZSATÉRI REF. ISKOLA ÉS ÓVODA
Iskolánk, óvodánk telített, Kispesten jó híre van, a szülők bizalommal hozzák gyermekeiket. A tanulók nagyon szép eredményeket értek el, a szülő-pedagógus kapcsolat értékes, a sokáig bizonytalan finanszírozottság, a közoktatás folyamatos törvényi változásai nagyon megterhelik nem csak az iskolai adminisztrációt, hanem a tényleges oktatásban részt vevők munkáját is. Jelentősen növekedett a pedagógusbér, az a reményünk, hogy a nevelésben-oktatásban résztvevő valamennyi munkatársra kiterjeszti ezt a támogatottságot a kormányzat. Nagy Gábor igazgató irányításával iskolánk 24., óvodánk 17. évét élheti. Az Önkormányzat támogatása lehetővé teszi, hogy fejlesztési elképzelések is megvalósulhassanak. Köszönet illeti a nagyfokú pénzügyi fegyelem betartásáért az intézmény gazdasági vezetőjét (Kléh Györgyné), az oktatás jelentős részének felügyeletét ellátó igazgatóhelyettest (Dénes Annamária), az óvodai élet irányítását (Ablonczyné Szamosközi Éva), a lelki életért felelős intézményi lelkészt, (Skultétyné Fekete Katalin), s velük együtt minden munkatársat. Jelenleg 184 tanuló és 48 óvodás gyermek tartozik az intézményhez. Öröm látni a teljesen telt templomot ünnepi alkalmakon, közel 500-an szorongunk az erre már szűk terekben, s jó látni, hogy szívesen visszajönnek rég volt tanulók is, többek között érettségiző évükben, újabb áldásért, „Alma mater élményért”. Első ízben megvalósuló tanulmányi hetünket is felemlégetem (Evangéliumok és evangélisták – újszövetségi bevezetéstudomány), nem csak kiváló, s nagy tudású előadónk, dr. Balla Péter KGE rektor megisztelő jelenléte okán, hanem mert hagyományt teremtően ennek keretében jött létre presbitereink és pedagógusaink derűs találkozója, vacsorás asztalközössége. Régi jelszavunkat újra emlegetem: van iskolás templomunk és templomos iskolánk, s ahogy a költő biztat, ne hagyjuk sem a templomot, sem az iskolát!

Itt említem dr. Sinóros-Szabó Katalin művészettörténész-angol tanár nemes lelkű vállalását, aki vizsgára is felkészítő nyelvtanítást vállalt közösségünkben térítésmentesen, ill. említem, hogy otthont adott a templomunk Pécsi Rita egyetemi docens előadás-sorozatának, aki a szülő-gyermek kapcsolatról, nevelési kérdésekről tartott igen látogatott előadásokat, hónapról-hónapra.

IRATTERJESZTÉS

A hirdetett ige gyülekezetünkben mindig kiegészült, s nem jelentéktelen mértékben az iratterjesztés szolgálatával. Nemzedékváltás okán erről külön hangsúllyal kell szólni. Az 1979-ben megkezdett, s 34 esztendőn át példaadó hűséggel, és sok-sok fáradsággal betöltött szolgálat után Bartha Sándorné Klára és kedves férje Sándor, fogyó erejük miatt kérték a felmentésüket. Hála érte, hogy a gondos előkészítés miatt, egyetlen vasárnap sem marad iratterjesztés nélkül, hiszen már a mai napon belép a szolgálatba a Bartha házaspár által előre felkért Molnár Anikó és Horváth Ildikó. Hálásak vagyunk a 34 évért, és imádkozunk, hogy hasonló örömmel, pontossággal és kedvességgel töltsék be a szolgálati ág új munkatársai is ezt a feladatot. Egyebekben az elmúlt esztendőben 780 ezer Ft volt az iratterjesztés forgalma, a parókiális könyvtár gyarapításával, a különböző újságok terjesztésével együtt pedig meghaladta az 1 millió Ft-ot. Többek között 110 Bibliaolvasó Kalauz, s 42 Útmutató is fogyott. Köszönjük Barcza András nemes lelkű felajánlását, aki korábbi nyomdai kiadványai egy részét rendelkezésre bocsátotta, s a befolyó önkéntes adományokat a jubileumi esztendő felmerülő kiadásaira ajánlotta. Örömről, hogy 10. verseskötete megjelenését ünnepelhette Balázs Károly testvérünk, aki a Tiszta Forrás alapítvány keretei között, Szalóczy Pál értő versmondása segítségével is felmutathatta tehetségét. A hit egyszerű alkotókedve is jelen van, szívesen fogalmazza versben gondolatait, Bartha Sándor, Siklósi József és Molnár István. Nem akármilyen igazszolgálat azoknak a kicsiny lapoknak az elkészí-

tése, amelyeket úrvacsoravételes alkalmakkor, családi istentiszteleteken, s esztendőzt záró és kezdő ünnepeken vehetünk kézbe. Köszönjük az Erdélyi családnak, Lajos Ágnesnek, Nagy Bélának és Eszternek.

NÉPMOZGALMI ADATOK

Összesen 25 kereszteleésre került sor, ebből 5-en felnőttként lettek kereszteleve, 3 férfi ill 2 nő, a megkeresztelt gyermekek között 10-10 leány és fiúgyermek volt.

Májusban együtt konfirmáltak ifjú és felnőtt testvéreink. Ifjak 7-en voltak, s valamennyien fiúk, felnőttek 4-en konfirmáltak, 3 nő, és 1 férfi.

Házassági megáldatásra 5 alkalommal került sor.

Gyászeseemény, temetés 36 alkalommal volt, 22 nő, és 14 férfi testvértől búcsúztunk.

Új arcok, gyermekek, ifjak, szülők, családi közösségek is ránk találtak az elmúlt évben. Szeretettel köszöntjük őket, s szívből kívánjuk, hogy lelki otthonukká legyen Rózsater. A régiek is vegyék észre az újakat, s akik első hónapjaikat töltötték a gyülekezetben legyenek bátrak a beszélgetések, találkozások kezdeményezésében, s akár valamely kisközösségi körbe való belépésben.

Minden gyermek születése nagy öröm, a kereszteleésben együtt ünnepel a család és a gyülekezet, a kereszteleési esemény nagyszerű társünnepe a konfirmáció, a normál korosztályhoz tartozók konfirmációi fogadalomtételért hálásak vagyunk, nagy volt az örömünk 4 felnőtt testvérünk egyházi elköteleződésén, s ha a fiatalok életre szóló szövetségükre Isten áldását kérik, igen megbecsüljük azt. Mindezek mellett kötelező tiszteletadásunk elhunyt testvéreinkről megemlékezni, különösen is azokról, akik élete egybeforrott a közösség életével. Schilling Gyuláné Klára, Jókai Károlyné Margit néni, Laiter Sándor ifjú, gyermekotthoni barátunk, Tóth Józsefné Kati néni, Verpeléti Antalné Zsuzsa néni, id. Oláh István, Bedő Károlyné Ida néni,

Kuti Illésné Marika néni élete, valamennyiüké, nagyon közel állt hozzánk, megrendülten vettünk tőlük búcsút. Említem, hogy tán ezer főt is meghaladó gyászközösségben kellett elköszönnünk Tatabányán, legnagyobb fiútestvéremtől, Ablonczy Dánieltől, s Nagyszékelyen lelkésztemetés volt, valamikori egyik meghatározó iskolaalapítónk, Jacseva Jordánka élete zárult le súlyos betegséget követően. Joó Sándor mondatai most is segítsenek: „...aki meglátta a Názáreti Jézusban a Krisztust, az Isten Fiát, annak számára az idő nem múlik, hanem telik...ha pedig telik, akkor nő, minden nappal közelebb visz a kiteljesedéshez...a telő idő megérlel, a telő időben a halál nem kapuzárás, hanem kapunyitás, és az örök élet kiteljesedése.”

Különféle próbatételeket is átéltek a gyülekezet tagjai: rövidebb, hosszabb ideig tartó betegséget, munkanélküliséget, megélhetési gondokat, egyedüllétet, elválást, özvegyülést, gyászt. Imádságainkban szeretettel gondoljunk rájuk, sírjunk a sírókkal. Filippi körünk is igyekezett számon tartani, segíteni őket.

VENDÉGEINK

Csak felsorolásszerűen említem (ABC rendben) kik látogattak el hozzánk és szolgáltak közöttünk:

Ablonczy Gáborné lelkésznő, dr. Balla Péter KGE rektor, Bácsai Gábor kórház lelkész, dr. Boross Gézáne ny. lelkész, Farkas Józsefné lelkészözvegy, Fekete Ágnes lelkész-szerkesztő, Hegedűs László rk. kanonok, Kalán Pál és felesége vállalkozók, Kiss Domonkos mérnök és felesége, Kiss László lelkész, Kovács Gergő lelkész, Márkusné Láng Ilona lelkész, Michna Krisztina mentálhigiénés lelkész, dr. Michna Ottóné Ablonczy Ágnes ny. pedagóguskönyvtáros, Monthy Taylor, Nagy Péter budafoki lelkész, dr. Pálhegyi Ferenc ny. főiskolai tanár, Petrőczy Éva egyetemi tanárköltő, férje, dr. Szabó András irodalomtörténész, Pécsi Rita egyetemi docens, Szappanos Zoltán lelkész, és a Zenit ige hirdetői.

EGYHÁZUNK VÉRKERINGÉSÉBEN

Örömünk, hogy közösségünk tagjai több helyen részesei egyházunk szolgáló életének. Ablonczyné Vándor Margitka és Magyaródi Ildikó a Halacska óvoda felelősei, nyugdíjasként ugyanott munkatárs Kokavec Sándorné Rózsika, a biai gyülekezet iskolájának igazgatója Ábrahám Ferencné, az idei évben a Ráday Kollégium épületében megnyílt Bibliás könyvesbolt vezetője Füléné Miklóssy Hajnalka, ugyanott a Bibliamúzeum vezetője Tímár Ulla lelkész. Füle Tamás a Parókia portál felelőse, ennek munkatársa Dobó Márta. A Kálvin Kiadónál, a Dunamelléki Református Egyház kiadásában már nem először jelenhet meg Barczáné Michna Ágnes gondozásában gyönyörködtető kötet, a KGE titkárságán dolgozik Király Levente. Tervezési, kivitelezési munkálatok jelentős részében van jelen Nagy Béla, Schliszka Csaba és Ablonczy Pál, többen tagjai a Bethánia Szövetség vezető testületének, és sok helyen szolgáltató Vándor Gyuláné Margitka. Az országos kiterjedtségű Missziói Szövetségnek Ablonczy Zsolt az elnöke. Gyülekezetünkben is van állandó munkatársa a Bibliaolvasó Kalauznak, ill. a Fénysugarak kis kötetnek. Magas egyházi elismerésben részesült sok évtizedes pedagógiai munkásságáért Soós Katalin. Hálások vagyunk értük.

ANYAGI HÁZTARTÁSUNK

Perselyáldozatunk 2.376.000.- Ft volt.

Fenntartásra befizetett adomány 6.078.000.- Ft volt.

Templom alapítványunkat a gyülekezet 974.000.- Ft-tal támogatja, ebbe belefoglaltatik az 1 %-os SZJA felajánlás 390 ezer Ft-ja is. Filippi-diakóniai alapunkra 498.00.- Ft, Nehémiás építési alapunkra 232.000.- Ft támogatás érkezett.

Hangszervásárlási szándékunkat is sokan támogatták, összesen 270.000.- Ft-tal.

Hálásak vagyunk a Hollandiából érkezett használt ruháért, a hűséges munkatársakért, Takács Magdi és Erzsike jókedvű helytállásáért. A butik összes adománya 481.000.- Ft volt. Ha valamennyi terület támogatását összeadjuk, közel 11 millió Ft az áldozathozatal mértéke, csaknem 1 millió Ft-tal haladja meg az előző évit. Míg 2013 elején a működésre rendelkezésre álló tartalék összeg kb. 400 ezer Ft volt, a 2014-es esztendőt 950 ezer Ft-os alappal kezdhetjük.

Illesse köszönet mindazokat, akik segítették a Filippi kör új kezdeményezését, a rászorulóknak két ízben is gyűjtéssel-felajánlással biztosított tartós élelmiszer adomány akcióját, ill. némely családok pénzügyi támogatását, mindezeket több száz-ezer Ft értékben. Megköszönjük a Hulp Hongarije holland alapítvány használt ruhaneműben és pénzadományban nyújtott segítségét.

A kispesti Önkormányzat az Egyházi épületek felújítása Alapból 500 ezer Ft-ot adományozott pályázati úton, s a már régóta sok helyen beázó parókia tetőtéri ablakait, s néhány szoba újrafestését végezhattük el belőle.

Minden áldozatért presbitériumunk és gondnoktestvéreim nevében is szeretnék köszönetet mondani. Az elmúlt évben sem volt kiegyenlített az adakozás mértéke. Sokan részt vesznek az áldozathozatalban, egyre többen rendszeres, havonkénti átutalással, de jelentős különbség mutatkozik a meghozott áldozatban. Bár vannak többen ifjú felnőtt testvéreink között, akik láthatóan tudják és komolyan veszik, hogy a gyülekezet élete, működése egyedül csak a hívek áldozatából lehetséges, nem kevesen még mindig a gyülekezet idős rétegének teherhordozására számítanak, akik közül valóban sokan, hűségesen segítenek.

Emlegettük már korábban, intézményeink finanszírozása elsősorban az állami normatív támogatásokra alapul, a gyülekezet élete viszont semmilyen rendszeres állami támogatásban nem részesül, teljesen a hívek adományából él. Köszönjük a rendkívüli és nagyobb adományokat is.

Közösségünkhöz nagyjából 150-200 család, háztartás tartozik, s ez átlagolás szerint azt jelenti, hogy családonként a meghozott éves áldozat 50-55 ezer Ft. Köszönjük, tisztelettel és szeretettel kérjük ebben az évben is. Ha kapunk támogatást a gyülekezet részéről, a jubileumi esztendőben szeretnénk felújítani a templom tér két mosdóját, a földszinti terek újrafestésre kerülnének, s fűtéskorszerűsítési munkálatokra is szükség van. A pályázati kiírásokat is figyeljük, egyházi és önkormányzati támogatást is remélünk. Szeretnénk külön köszönetet mondani dr. Kovács Attilának, Siklósi Józsefnek és Pásztor Líviának a pénzügyek gondozásában elvégzett feladataikért.

KITEKINTÉS

Egyházunk és népünk életében 2014 a választások esztendeje is. Magasabb egyházi tisztségek mandátuma lejár az esztendő végén, s az év második felében sor kerül a jelöltek kiválasztására. Imádkozzunk, hogy minden jó rendben, Isten dicsőségére, s javunkra történjen. Parlamenti és önkormányzati választásokra is sor kerül. Kívánom, hogy jó lelkiismerettel hozzuk meg döntéseinket. A hitet élő emberek értékrendje egyértelmű. A szavazás kötelezettsége okán, találjuk meg azokat a politikai erőket, amelyekben a leginkább képesek vagyunk megbízni, hogy családi, nemzeti, hitbeli, egyházi, történelmi értékeink valódi képviselői legyenek. Ne higgyünk a szemfényvesztőknek, a hataloméheseknek, azoknak, akik korábban már csaknem tönkre tették országunkat.

SZEMÉLYES HANGVÉTEL

Néhány mondatban magamról és családomról is illő szólnom. 30. szolgálati évemet kezdtem az elmúlt őszön. Fizikai, szellemi teljesítőképességem zenitjét lassan-lassan, az évek múlásával bizonynyal elhagyom. Hálás vagyok Istennek, hogy eddig nem

terhelt komolyabb betegség, egészségben vagyok. Idei lelkeszi szolgálati naplóm 935-ös sorszámmal zárult. Nem csak a gyülekezet életterében, hanem az iskolában, óvodában olykor a Simeon Otthonunkban is öröm volt helytállni. Változatlan a kapcsolattartás, rendszeres a szolgálat a Gyöngyvirág u-i gyermekotthonban, ill. a Gergely u-i nyugdíjasháznál. Utóbbi helyen Oláh István presbiter testvérem kántori szolgálatával. Több helyen szolgáltam vendégként (Kárpátalja - Beregdéda, Kamaraerdő, Bp-Pestszentlőrinc-Erzsébet-telep, Alsónémedi, kispesti g.k. templom, Kispeszt-Központi ref. gyülekezet, Wekerle, kispesti Baptista imaház...).

Szavakba nehezen önthető örömet jelent családom minden tagja, a már önállósodottak, s akik még velünk élnek. Unokáim (Kincső, Ábel) nagyon megszépítik azokat az időket, amit velük tölthetek. Hálás vagyok, hogy feleségem, s családom minden tagja hitet élő ember. Meg nem érdemelhető kegyelme Istennek. És mindannyian szolgálnak is. Elsősorban feleségemet említem, s csak ámulok, hogy győzi az óvodavezetői felelősség, az unokák gondozása, a felnőtt gyermekekre is eső felelős szülői magatartás mellett, hogy nekem is segít, s nem keveset. A lelkeszi hivatás mellett döntő két fiam közül a nagyobbik, Tamás Budahegyvidéken áll helyt, immár felszentelt lelkészként, a kisebbik, Áron 4. évfolyamos teológusként elképesztő mozgásban, szervezésben, utazásokban és vállalásokban él. Két nagyfiam, Dávid és Ádám presbiter, megtalálták, mert meg is keresték a hozzájuk illő közösségi feladatot, hűségesek benne, miközben világi állásukban is helytállnak. Judit lányom a család szíve-lelke, derűje, az ifinek is egyik szervezője, s egyre boldogabb szakmai előmenetelében is. Örömöm, hogy mindkét menyem, Betti és Erika boldog édesanya és hűséges társ. Köszönöm a gyülekezetnek, hogy tisztesen, lehetőségeihez mértén gondoskodik rólunk.

JUBILEUMI ÉVÜNK

Jubileumi esztendőnk néhány anyagáról szólok. Már kézbe vehette mindenki az eseménynaptárt. Becsüljük. 52 vasárnapon keresztül a földszinti folyosó egy tábláján újabb és újabb vallo-másokat olvashatunk, emlékezéseket, hálaadásokat Rózsatér 70 esztendejéért. Ne kerülje el a figyelmünket. Rendelkezésünkre fog állni minden hónap végén a 70 esztendő 1-1 fontosabb ige-hirdetése, év végéig összesen 12. Január 19-én, édesapámra em-lékező hálaadó istentiszteleten öregkorában készített képeiből lesz egy minikiállítás, s elkészül a „Közösség” c. írásának füzete is. Jubileumi évünk eseményei, kiadványai többlet teherrel jár-nak, ezért külön kérjük a testvéreket, hogy anyagi áldozattal is segítsék ezek megvalósulását. A nyomdai anyagok szerkesztésé-ért, kiadásáért külön köszönetet szeretnék mondani a jubileumi munkacsoportnak és a Barcza házaspárnak.

„Végül pedig legyetek mindnyájan egyetértők, együttérzők, testvér-szeretők, könyörületesek, alázatosak. Ne fizessetek a gonoszért go-nosszal, vagy a gyalázkodásért gyalázkodással, hanem ellenkező-leg, mondjátok áldást, hiszen arra hivatottok el, hogy áldást örö-köljeteek.” (1 Pt 3, 8-9)

SOLI DEO GLORIA!

Ablonczy Kálmán, lelkesz